

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 20. 11. 2018, čj. 59 A 97/2018-9,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce žádal žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) o poskytnutí informací vztahujících se k její činnosti. V této souvislosti podal dne 7. 11. 2018 u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci žalobu na ochranu proti nečinnosti. Krajský soud usnesením uvedeným v záhlaví žalobu postoupil dle § 7 odst. 6 s. ř. s. k rozhodnutí Městskému soudu v Praze, neboť směřovala proti žalované, jejíž sídlo je v Praze.

II.

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že žalovaná podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážích České republiky (dále jen „zákon o Vězeňské službě a justiční strážích“) činí za vězeňskou službu právní úkony, mezi které patří správní trestání i řízení o trestných činech vězněných osob včetně postavení správního orgánu jako povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu

k informacím. Navrhl proto zrušení napadeného usnesení a zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti a o osvobození od soudních poplatků.

[3] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na judikaturu krajských soudů a Nejvyššího správního soudu a uvedla, že v případě poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je žalovaným orgánem Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze a místně příslušným soudem Městský soud v Praze. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

III.

[4] Soud předně podotýká, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 196/2014-19 není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. O stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků proto soud nerozhodoval. Pokud jde o stěžovatelovu žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, podle § 35 odst. 9 s. ř. s. lze navrhopateli na návrh ustanovit zástupce pro řízení o kasační stížnosti, jsou-li u něj splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv; tyto podmínky přitom musí být splněny zároveň. Aniž by přistupoval ke zkoumání podmínky první, ve vztahu k podmínce druhé soud dospěl k závěru, že v případě postoupení místně příslušnému soudu nejde o právně natolik složitou věc, aby bylo nutné stěžovateli, který nadto má právní vzdělání, zástupce pro řízení o kasační stížnosti ustanovovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 81/2018-10, čj. 9 As 400/2018-19 či 2 As 386/2018-12). Soud proto žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti prvním výrokem zamítl.

IV.

[5] Soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím směřovaných na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již zabýval, a to mj. v řadě řízení iniciovaných právě stěžovatelem. Závěry soudu jsou stěžovateli známy, a proto soud pouze stručně cituje odůvodnění rozsudku čj. 5 As 284/2018-20: „Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se ke jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. [...] Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci. [...] Stěžovatelem napadené rozhodnutí vydané ředitelem věznice Břeclav bylo vydáno Vězeňskou službou České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgán, který v daném případě rozhodoval v prvním stupni, je tedy Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem ke projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2016, č. j. 6 As 162/2016 – 28).“ Ke stejnému závěru dospěl soud např. i v rozsudcích čj. 4 As 269/2018-15 či 9 As 400/2018-19.

[8] Krajský soud tedy správně uzavřel, že místně příslušným soudem k projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti při vyřizování žádosti o informace je dle § 7 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze, neboť povinným subjektem, a tedy žalovanou, je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze.

V.

[9] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu